

ikke at lide af veneriske Sygdomme og Spørgsmaalet om, i hvor nær Grad af Slægtskab eller Svogerskab man har Lov til at gifte sig med hinanden. Hvad Attest angaar for ikke at lide af veneriske Sygdomme, foreslaas det nu, at der skal foreligge en Erklæring fra vedkommende, men den bliver ikke fremlagt for Myndighederne; det kræves kun, at vedkommende ikke altid maa underskrive den Erklæring uden forud at have talt med Lægen; derimod kræves det altsaa ikke, at de Myndigheder, som skal skønne over, om Betingelserne for Ægteskabs Indgaaelse er i Orden, skal have set denne Erklæring.

Saa er der Spørgsmaalet om, i hvor nær Grad af Slægtskab eller Svogerskab man har Lov til at gifte sig. Her er der en Hovedforskjel mellem dette Forslag og det, jeg før kaldte det Zahleske. De nugældende Regler paa dette Omraade forekommer mig paa mange Maader temmelig abnorme, og jeg synes, det er paa Tide at komme bort f. Eks. fra Regler, der medfører, at en ung Dame maa gifte sig med sin Onkel, men en ung Mand maa ikke uden kongelig Tilladelse gifte sig med sin Tante, eller at en Mand ikke maa gifte sig med sin Broders Enke, medens en Kvinde maa gifte sig med sin Søsters Mand. Dette forekommer mig saa urimeligt, at det bør falde bort, og derom er ogsaa baade dette og det Zahleske Forslag enige, men medens det tidligere Forslag gik den Vej at sige, at saa forbyder vi Ægteskab i saadanne Tilfælde, mener det nuværende Forslag, at det er nok saa liberalt at tillade Ægteskab i alle saadanne Tilfælde.

Vi er selvfølgelig alle klare over, at Ægteskab mellem beslægtede i op- og nedstigende Linie ikke maa indgaa. Derimod er der Strid med Hensyn til Svogerskab i op- og nedstigende Linie. Dèr er Lovforslaget gaaet den Vej at tillade, at en saadan Bevilling kan gives under ganske særlige Forhold, selvfølgelig i allerhøjeste Grad som Undtagelser, og kun hvis de positive Betingelser er i Orden, navnlig at det tidligere Ægteskab er opløst ved Død. Jeg har tidligere nævnt Grundene til, at dette er foreslaaet, og jeg haaber, at Tinget vil modtage det med Velvillie.

Dette var Betingelserne; vi gaar saa over til selve Stiftelsesformen, og her kommer vi til en af Hovedforskjellighederne mellem det foreliggende Forslag og det Zahleske Forslag. Efter dette Forslag er der Valgfrihed imellem, om man ønsker kirkelig Vielse eller borgerlig Vielse. Parterne har Lov til at vælge. Dernæst foreslaas der Valgfrihed angaaende den Myndighed, der

skal undersøge, om Betingelserne er i Orden, saaledes at man baade kan gaa enten til den kirkelige eller til den borgerlige Myndighed for at faa Erklæring om, at Betingelserne er i Orden. Jeg skal i øvrigt ikke udtale mig nærmere om selve Formen. Her staar Standpunkt mod Standpunkt med Hensyn til, hvad der er det rigtige. Jeg haaber, at Valgfriheden maa blive gennemført.

Jeg gaar saa over til at tale om Separation og Skilsmisse, og de Regler, der her foreslaas, frembyder den Fordel, at det nu fastslaas i Lovgivningen, hvad der hidtil nogenlunde har været gældende Praksis. Man risikerer altsaa ikke, at et Ministerium kan blive ved at gaa videre i en vis Praksis, men det bliver lovbestemt, under hvilke Forhold man kan faa Skilsmisse, enten ved Dom eller ved Bevilling. Lovforslaget overlader til Parterne selv at bestemme, om man vil have Ægteskabet opløst ved Dom eller ved Bevilling, dog saaledes, at hvis Parterne ikke er enige, skal Opløsningen ske ved Dom, men er Parterne enige, staar det dem frit for at gaa til Bevillingsmyndighederne. Det forekommer mig nødvendigt at gaa denne Vej, da de fattige i Samfundet ellers vil blive daarligt stillet, idet de ikke har Raad til at gaa til Domstolene, da det vil koste Penge. Derfor er det rimeligt, at de, naar de er enige derom, faar Adgang til at faa deres Sag afgjort gennem Ministeriet, men saaledes, at Ministeriet kun kan gøre det i samme Tilfælde, hvor Domstolen kan gøre det. Reglerne bliver altsaa positivt fastsat nu. Jeg tror, at der almindeligvis er stor Tvivl om, hvordan de nuværende Regler om Skilsmisse er, og at det er derfor, der har været saa stor Tvivl paa dette Punkt. De nuværende Regler om Skilsmisse efter Separation er saaledes, at naar et Par har været separeret i 3 Aar, kan hver af Ægtefællerne forlange Skilsmisse. Har de ikke været separeret i 3 Aar, kan den ene ikke komme og forlange Skilsmisse. Vedkommende kan kun faa Skilsmisse, naar han eller hun er enig med den anden Ægtefælle; saa kan de faa Fristen sat ned til 2 Aar, og under ganske særlige Omstændigheder til halvandet Aar. Er de ikke enige, skal der som sagt gaa 3 Aar. Her kommer Lovforslaget og sætter Grænsen til halvandet eller to Aar, henholdsvis efter som de er enige eller uenige, og føjer til, at der yderligere skal gaa 6 Maaneder i Tilfælde af, at der er Børn i Ægteskabet. Jeg haaber, at det vil komme til at virke heldigt, at disse Regler, som altsaa nogenlunde har været gennemført i Praksis, nu bliver lovbestemte. Der indføres endvidere visse Regler om Retten til nyt